

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 730/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **REAL PRIM, s.r.o.**, Panónska cesta 9, Bratislava, zastúpenej soukeník – štrpka s. r. o., Strážnická 8141/5, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 6Cob/40/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v odvolacom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Okrem toho sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka sa žalobou podanou 25. augusta 2017 na Okresnom súde Bratislava V domáhala od žalovanej zaplata 798 849,24 eur s príslušenstvom a zmluvnej pokuty. Žalobou sa domáhala svojich nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o nájme administratívnej budovy uzavretej s právnym predchodcom žalovanej. Okresný súd rozhodol vo veci platobným rozkazom z 3. novembra 2017, proti ktorému podala žalovaná odpor. Okresný súd preto žalobu prejednal v konaní vedenom pod sp. zn. 29Cb/146/2017 a rozhodol vo veci rozsudkom z 1. júla 2021, ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke 143 152,52 eur spolu s úrokom o zmeškania vo výške 9 % ročne od 25. augusta 2017. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanej priznal voči sťažovateľke nárok na náhradu trov konania vo výške 64 %.

3. Proti rozsudku podala 15. októbra 2021 odvolanie sťažovateľka a 20. októbra 2021 žalovaná, ktoré okresný súd doručil stranám na vyjadrenie. Strany v priebehu marca 2022 doručili okresnému súdu repliky k podaným odvolaniam, ktoré súd následne doručoval na ďalšie vyjadrenie.

V priebehu decembra 2022 strany predložili okresnému súdu dupliky k vyjadreniam, ktoré okresný súd opäť doručil stranám na vyjadrenie. V novembri 2023 predložila sťažovateľka Mestskému súdu Bratislava III ďalšie vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej.

4. Spis bol predložený krajskému súdu 14. februára 2024, ktorý do podania ústavnej sťažnosti realizoval iba nemeritórne úkony v podobe doručenia vzájomných vyjadrení strán ich právnym zástupcom. Okrem toho krajský súd nevykonal žiaden úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci. Preto sťažovateľka 21. novembra 2024 podala krajskému súdu urgenciu označenú ako „*Žiadosť o vydanie rozhodnutia vo veci*“.

5. Sťažovateľka je toho názoru, že odvolacie konanie trvá takmer štyri roky, počítajúc od podania odvolania 15. októbra 2021, čo považuje za neprimerane dlhý čas. Poukazuje na to, že na súdy sa obrátila so žalobou pred viac ako ôsmimi rokmi, no jej právne postavenie sa dosiaľ nezlepšilo. Konanie na súde prvého stupňa trvalo takmer štyri roky, po podaní odvolania stranami trvali úkony na súde prvej inštancie takmer dva a pol roka. Posledným úkonom založeným v elektronickom súdnom spise krajského súdu je zaslanie vyjadrenia sťažovateľky na vedomie právnemu zástupcovi žalovanej zo 6. februára 2025. Ani napriek podanej urgencii nebol sťažovateľke ku dňu podania ústavnej sťažnosti oznámený termín vyhlásenia rozsudku, a teda jej právna neistota sa len prehľbuje.

6. Sťažovateľka poukazuje na to, že svojím správaním žiadnym spôsobom neprispela k priet'ahom v konaní o odvolaní. Legitímne využila svoje právo domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou, pričom krajský súd dosiaľ nevyvinul žiadnu aktivitu smerujúcu k vydaniu rozhodnutia vo veci samej. Svojimi vyjadreniami, ktoré predkladala, iba vecne reagovala na tvrdenia žalovanej, a teda realizovala svoje právo tak, aby bolo zachované právo na spravodlivý proces. Konanie pritom nie je osobitne právne ani skutkovo zložité.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

8. Sťažovateľka touto ústavnou sťažnosťou napáda iba postup krajského súdu. Postup okresného súdu a ani mestského súdu ústavnou sťažnosťou nenapáda a ani nežiada vyslovenie porušenia svojich práv postupom súdu prvej inštancie.

9. Z priebehu konania je zrejmé, že spis bol krajskému súdu predložený vo februári 2024 napriek tomu, že strany podali odvolanie proti rozsudku okresného súdu v októbri 2021. Zdlhavosťou a neefektívnosťou postupu okresného súdu a následne mestského súdu pri vykonávaní jednoduchých úkonov súdu prvej inštancie súvisiacich s prípravou a predložením spisu odvolaciemu súdu bola vec predložená krajskému súdu až viac ako dva roky po podaní odvolania stranami. Tieto zjavné pochybenia prvostupňového súdu však nemožno pripísať na ťarchu krajského súdu, ktorý do predloženia veci nemohol priebeh konania ovplyvniť. Krajský súd je preto

zodpovedný za priebeh konania až od februára 2024, keď mu bola vec predložená, aj keď sťažovateľka podala odvolanie už v októbri 2021.

10. Z toho vyplýva, že konanie na krajskom súde v čase podania ústavnej sťažnosti trvalo 19 mesiacov. Aj keď je nepochybné, že krajský súd mal vzhľadom na značné oneskorenie pri predložení spisu postupovať s osobitným zreteľom na takýto neefektívny postup mestského súdu (do podania ústavnej sťažnosti iba doručil vzájomné vyjadrenia strán ich právnym zástupcom), jeho postup z hľadiska dĺžky konania ešte nemožno kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Inými slovami, postup krajského súdu v čase podania ústavnej sťažnosti nie je poznačený prietahmi v ústavne relevantnej intenzite.

11. V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04, I. ÚS 240/2023). Tak je to aj v prejednávanom prípade.

12. Po predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti tak ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté konanie krajského súdu nie je poznačené prietahmi v ústavne relevantnej intenzite. Preto je bez významu skúmať aplikovateľnosť obsahovo zhodného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

13. To však sťažovateľke nebráni, aby sa v prípade pretrvávajúcej nečinnosti krajského súdu obrátila na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou. Jej ďalšie pretrvávanie už bude odôvodňovať prijatie ústavnej sťažnosti smerujúcej proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu